

får en næsten altomfattende udbredelse i 11-12 måneders alderen.

Forslagsstillerne er indforståede med, at en sådan oplysningskampagne vil koste nogle penge. Man har da også svært ved at se, at OBS-film herom skulle være mindre vigtige end f.eks. OBS-film om mærkning af privat ejendom imod tyveri, eller at selektive udsendelser af denne art skulle være mindre vigtige end de talrige selektive udsendelser til småbørnsfamilier med »oplysninger« om kommercielle produkter, som samfundet åbenbart har råd til.

¹⁾ Børge Vesterdal: »Børnemishandling og vanrøgt«, 1978.

²⁾ Erik Boisen i Politiken, 7. november 1977.

³⁾ Birthe Kyng: Når vi tæver småbørn. I »Med børn skal land bygges«, 1977.

⁴⁾ Erik Sigsgaard: Om børn og deres virkelighed, 1979, side 146.

⁵⁾ Joav Merrick og Niels Michelsen: Børnemishandling, Ugeskrift for læger, 6. december 1982, side 3693.

Markil Gregersen og Annie Vesterby Charles: Børnemishandling, Ugeskrift for læger, 8. august 1983, side 2455.

⁶⁾ Børnemishandling i Norden, 1. nordiske seminar om børnemishandling. Helsingør, 12.-14. august 1983.

Til punkt 2

Som et led i bestræbelserne for at mindske voldsanvendelsen over for børn og de skadevirkninger, der er omtalt i bemærkningerne til punkt 1, foreslås revselsesretten afskaffet.

Hensigten med forslaget er først og fremmest pædagogisk, og forslaget kan derfor ikke betragtes løstrevet fra punkt 1 (oplysningskampagne) og punkt 3 (krise- og hjælpeforanstaltninger).

Det skal også understreges, at det ikke er forslagsstillerens hensigt at indføre sanktioner mod forældrene. Ikke desto mindre finder vi det påkrævet som led i de øvrige børnepolitiske forslag at få revselsesretten afskaffet. At man næppe i praksis kan hindre enhver fysisk afstraffelse af børn, specielt ikke affekthandlinger, bør ikke tjene som undskyldning for, at voldsanvendelsen ligefrem er legitimeret, som tilfældet er nu. En indsats imod voldsanvendelsen har ikke krav på at blive taget særlig alvorligt, så længe lovgivningsmagten og domstolene godtager forældres ret til at anvende vold over for deres børn. Dette er og forbliver, uanset hvordan man vender og drejer det, en godkendelse af den stærkeres ret.

Den nærmere fremgangsmåde

Forslagsstillerne har ikke ønsket at give nogen bindende anvisninger på, hvordan revselsesrettens afskaffelse skal formuleres lovteknisk. Det skyldes ønsket om ikke at blokere for det væsentlige: at den skal afskaffes, og at det skal foregå, uden at hensigten er at indføre sanktioner.

I debatten om revselsesrettens afskaffelse har der været anvist adskillige muligheder, herunder et tillæg til straffelovens § 244, et tillæg til straffelovens § 213, et tillæg til myndighedslovens § 19 eller en helt ny, særskilt lov¹⁾.

Forslagsstillerne er ganske fordomsfrie i så henseende, når blot den ovenfor præciserede hensigt bliver fulgt. Beslutningsforslaget er en opfordring til regeringen om at vælge den form, som opfylder hensigten og kan samle flertal.

¹⁾ Jørgen Jepsen: Om afskaffelse af revselsesretten, »Med børn skal land bygges«, 1977, side 206 ff.

Til punkt 3

Forslaget om etablering af krisecentre og beredskabsfamilier er tænkt som en service ikke kun for børnene, men for børnefamilierne.

For mindre børns vedkommende vil det i praksis normalt være forældrene, der benytter sig af tilbuddet om nogle dages aflastning, når problemerne er ved at vokse dem over hovedet. For de større børns vedkommende vil det nok hyppigst være børnene selv eller børn og forældre i forening, som henvender sig om midlertidigt ophold for barnet.

Behovet er indlysende. I dag er det kun dækket i de alleralvorligste tilfælde i Københavnsområdet og slet ikke dækket i resten af landet. Målet må være, at det dækkes over hele landet og i en mildere fase, hvorved krisecentrene ville kunne få både en opøgende og en forebyggende virkning.

Skal noget sådant lykkes, så må man sikre, at krisecentrene ikke opfattes som vendt mod forældrene eller som centralistiske, bureaukratiske institutioner. Derfor skal de helst høre til i lokalsamfundet, de skal være åbne og ubureaukratiske, de skal være åbne for råd og vejledning lige fra gaden.

Det er ikke nogen let opgave at overvinde den mistillid, som forældre forståeligt kan have til en hjælpeforanstaltning, som uundgåeligt forbindes med deres egen kommen til kort som forældre. Derfor er det afgørende vigtigt, at krisecentrene ikke kun bliver tilflugtssteder for større børn i kri-